

TORUN KORKUT DESTANI

Dünyayı Tutan Taş

ALİM AKÇA

KELEBE

Alım Akca

1985'te dünyaya geldi. Üniversitede Türkçe eğitimi ile Türk Dili ve Edebiyatı bölümlerini bitirdi. Mevlânâ'yı ve Yûnus Emre'yi ise hâlâ okuyor. Sezai Karakoç'un, İsmet Özel'in ve daha nice bitmeyen üniversitelerin öğrencisi.

14 yaşında Cahit Zarifoğlu'nun şiirleriyle tanıştıktan sonra şiir yazmaya ve sözün o zirvelerine tırmanmaya mahkûm olduğunu anladı. Şiirler okudu, şiirler yazdı. Fakat şair olarak kalamadığı, belki de iyi bir şair olamadığı için hikâyeler, romanlar yazmaya başladı. Yazarlık kendisini çocuklar ve gençler için hikâyeler kaleme almaya götürdü.

2008 yılından beri Türkçe öğretmenliği yapan Akca, kendi deyimiyle kırk yaşına merdiven dayamış bir çocuk aynı zamanda. Amerikalı şair Louise Glück'ün "Dünyaya bir kez bakarız, çocuklukta. Geri kalanı hatıradır." sözünü anımsar hep. Hayal kurmaya devam eden Akca'nın, kendisine hikâyeler anlatan bir de oğlu vardır.

Ömer'e...

YIRTICI KUŞUN YAVRUSU, AMİD SUYUNUN ASLANI KARACUĞUN KAPLANI, DEVLETLİ HOCAM MEDET

Meğer Hân'ım, Taşkın Hoca derler bir öğretmen vardı. Bizim okula yeni gelmişti. Çok az konuşurdu. Kimseye kendinden bahsetmezdi. Diğer öğretmenler de onun hakkında pek bir şey bilmezlerdi. Kendisini okul dışında gören yoktu. İşin daha da garibi, bütün bu bilinmezliğiyle bir efsaneye dönüşen Taşkın Hoca'yı teneffüslerde de gören yoktu. Adam adeta ders zili çaldığında bir dumanın arasından ortaya çıkıyor, çıkış ziliyle yeniden yok oluyordu. Yalnız bir istisnai durum vardı ki, işte o zamanlarda bu görünmez Taşkın Hoca her neredeyse çıkıp geliyor ve hep aynı yerde boy gösteriyordu. Nasıl mı? Anlatalım ama önce bir tespitle başlayalım:

Çoğunlukla erkek hayvanlar dişi hayvanlara göre daha gösterişli oluyor. Horozlar tavuklardan daha

güzel mesela. Tavus kuşlarının da erkekleri dişilerinden daha süslü. Herkes bilir ki yelesi olan aslanlar erkektir, kel olanları ise dişi. Daha nice örneklerini bulabileceğimiz bu durumun sebebi basit: Erkek hayvanlar eş bulmak için daha gösterişli olmak ve türlü numaralar yapmak zorunda. Fakat insanlarda iş tam tersi. Bizde süs püs kadınlara özel bir şey. Mesela bizim Melahat Hoca o kadar çok makyaj yapıyor ki, kendisi aslında bir Afro-Amerikalı veya Japon filan olabilir.

Peki sevgili Bayan Melahat, neden Taşkın Hoca'yı görünce karşısında biri limon yalıyormuş gibi suratını ekşitiyor? Onları her sabah okulun bahçe kapısından girerlerken görüyorum. Taşkın Hoca, yüzünde güller açarak "Günaydın," diyor; fakat Melahat Hoca ağzının içinde bir şeyler geveleyip oradan sıvışmaya bakıyor. Verdiği bu cevabın isteksizce söylendiği o kadar belli oluyor ki, bizim "günaydın" diye anlamak istediğimiz o söz aslında "hay yıkıldın" "olmaz olaydın" "keşke seni görmeseydim" gibi bir şeyler de olabilir. Aslında Taşkın Hoca'yı pek de sevdiğimi söyleyemeyeceğim. Ama bu manzara karşısında ona acıyorum. Nasıl da istisnasız her sabah kapıda denk geliyorlar... Görünmez adam Bay Taşkın, sevgili Bayan Melahat okula yaklaşır yaklaşmaz nasıl da birdenbire karşımızda Alaaddin'in cini gibi zuhur ediyor... Tabii sevgili Bayan Milena (Melahat Hoca'ya bu ismi neden yakıştırdığımı ileride bir gün

okursanız size Kafka anlatacak), evet, sevgili Bayan Milena, makyaj yapmaya muhtemelen çok erken başladığı için uykusuz ve sinirli oluyor. Bir de Taşkın Hoca'nın ilgisini bu kadar belli etmesi onu rahatsız ediyor olabilir tabii.

Taşkın Hoca'yı bu kadar savunmuşken şunu da itiraf etmeliyim ki kendisini sınıfta o kadar dinlemiyordum, o kadar dinlemiyordum ki onun hangi dersin hocası olduğunu dahi bilmiyordum. Fakat sevgili Bayan Milena'yla yaşadıkları günaydın krizlerinden sonra içimde kendisine karşı az da olsa bir merak uyandı. "Anası mezar dikecekmiş" diye bir şeyler anlattığına göre tarih hocası filandı. Ayrıca kim mezar taşı dikme işini annesine bırakır ki?

Kendi çalışma programım olduğu için ders programını takip etmiyorum. E, öğretmenler derstlerinin hangi sınıfta olduğunu bilebilecek olgunlukta insanlardır herhâlde. Onlar ders programına göre sınıfa girip çıkabildikleri müddetçe benim için sorun yok. Ben o gün kendi çalışmalarım için araştıracağım konuya uygun kitapları önceden hazırlamış bir vaziyette sınıfıma gelirim. Hiç vakit kaybetmeden okumalarıma başlarım. Arkadaşlarımla gürültü yapmadığı dersleri daha çok severim. Hatta kimsenin söz almadığı, öğretmenin tekdüze bir sesle ninni söyler gibi bir şeyler mırıldandığı derslere bayılırım. Kitap okumak için böyle dersler bulunmaz birer fırsattır. Ayrıca şunu da şiddetle belirtmek isterim ki bu satırlarımı okuyan

çocuklara kötü örnek olacağımı, çocuklarınızın ders dinlemeyi bırakacaklarını düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Onlar zaten ders dinlemiyorlar.

O gün de öyle olmuştu. Ansiklopedimi açmış, “Dışarlama İlkesi” diye bir maddeyi okuyordum. Derse gelen öğretmenin Taşkın Hoca olduğunu görünce adamcağızın yüzüne merhametle baktım. O da Melahat Hoca’nın yanında beni gördüğünü hatırlar gibi oldu. Bu kısa andaki bakışmamız Kader’in araya girmesiyle bozuldu. Kader tuvalete gitmek için izin istiyordu. Ders vakti daha yeni gelmişti ve önceki derste 1576 kere filan tuvalete gitmişti. Öğretmen aslında öğrencisini iyi tanıdığından dolayı ona içeri zilin yeni çaldığı, tuvalet ihtiyacı için teneffüsleri iyi kullanması gerektiği gibi bir sürü laf anlatarak izin vermedi. Fakat biraz sonra Kader yine -yani ilk dersten beri 1578 kez- kalkıp tuvalete gitmek için öğretmenden izin istedi. Fakat bu sefer iki eliyle burnunu tutuyor ve hareketleriyle durumunun çok acil olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Taşkın Hoca ona “Burnun mu aktı?” diye sordu. Kader de evet anlamında başına salladı. Hoca bu sefer, “Mendilin yok mu?” dedi. Kader’in kafa sallamasına kalmadan arkadaşlar kıza yüz tane peçete uzattılar. En son bir tane tuvalet kâğıdı rulosu havada çözüle çözüle gelip Kader’in gözüne çarptı. Fakat Kader yine sadece kafasını sallayarak, “Burnum o kadar çok aktı ki mendille temizlenecek gibi değil” dedi. Evet, bunu

hiç konuşmadan, üstelik elleriyle de burnunu kapatmaya devam ederken anlatmıştı.

Taşkın Hoca, “İnanmıyorum, bakacağım,” dedi kararlı bir sesle. Kader de böyle bir şeye dünden hazırmış gibi kendinden emin, ellerini burnunun üstünden çekti ve pizza peyniri gibi uzayan sümüğünü bütün sınıfa gururla gösterdi. Dürüst kız canım!

Hepimize insan olduğumuzu hatırlatarak bizi gözyaşlarına boğan bu diyalogdan sonra ansiklopedime geri döndüm. Elimde tuttuğum bu kalın ciltli kitabı daha bir gün önce eskiciye verilmekten kurtarmıştım. Lüks bir minibüsle gezip eski ansiklopedileri satın alan bir adam peydahladı mahallede bu günlerde. Güya atık kâğıt toplayıcılığı yapıyordu. Ama ben onun sadece ansiklopedilerin peşinde olduğundan eminim. Bant kaydına aldığı ve megafonundan durmadan tekrarlattığı ilanda “Eski ansiklopedi, eski kitap, gazete, dergi ve ansiklopedilerinizi değerinde alıyoruz,” diyor. Ansiklopediyi hem başta hem sonda söylüyor. Bunları getirene iyi para veriyormuş. Ne oldu, düne kadar hurda diye bütün evi alıp götürüyordunuz da karşılığında 1 tane leğen veriyordunuz? Ben hep okudum internette bunları. Artık kimsenin leğende filan yıkanmadığını bildiğiniz hâlde yapıyordunuz bunu üstelik. Ne değişti yani şimdi? Eski ansiklopedilerden petrol mü çıktı? Bu işin arkasındaki gizli hakikati size ben açıklayayım: Bütün kaynakları toplayıp insanlığın gerçek bilgiye ulaşmasını engellemek istiyorlar. Dünyada ansiklopedi

diye bir şey kalmayacak ve insanlar bilgiye sadece internetten erişebilecek. Böylece internetteki bilgi kirliliği ve yanlış yönlendirmelerle bizi istedikleri gibi kandırabilecekler.

Dünyadaki bütün ansiklopedileri toplasanız da ben-dekileri ele geçiremeyeceksiniz!

Bir de harita merakımdan söz etmeliyim. Yo, define avcısı filan olduğumu zannetmeyin. Benimkisi tamamen bilimsel bir merak. Mesela, Pîrî Reis o zamanki kısıtlı imkânlarla dünya haritasını nasıl çizdi? Şöyle falan mı?

Pardon, Amerika kıtasına nasıl gidebilirim acaba?

İlk sağdan gir, ışıklardan sola dön, camiye görünce hemen meydanın oradan kalkan gemilere bin. Gemide kime sor-san gösterirler.

Ben tarif edilen adresi bulamıyorum, adam geçtiği yerlerin haritasını çizmiş. Gezerek dünyayı nasıl çizdin Reis ya?

Bir gün kendi ürettiğim araçla dünya turumu tamamladığımda yeni bir kıta keşfedersem veya aslında Antarktika diye bir yerin olmadığını fark edersem pek şaşırımam.

İnternet üzerinden ulaşılabilen haritalarla eski haritaların birbirini tutmadığını fark edeli yıllar oluyor. E bu gayet doğal bir şey değil mi, diyeceksiniz. Evet; yerleşim yerlerinin, yolların hatta doldurulan sahiller, tıraşlanan tepeler yüzünden coğrafi şekillerin

zaman içinde değişmesi ve dolayısıyla haritaların farklılaşması gayet normal. Oysa, çevrim içi haritalar eski zamanların çizim haritalarıyla tutmuyor derken kast ettiğim başka. Navigasyon deyince aklınıza gelen ne varsa, hepsi, bazı bilgileri ya bilerek yanlış veriyor ya da gizliyor. Uydu görüntülerinde açık açık görülebilen yerlerin ya konumlarında ya da isimlerinde yanlışlıklar olabiliyor. Bu yanlışlıklar hepsinde aynı. Dağ yer değiştirmemiş, oradan geçen yola yeni bir viraj eklenmemiş... Öyleyse bu farklılıklar niye? E, uydudan bakınca daha iyi görünüyordur mu diyorsunuz? Hayır, bu daha net görmekle de alakalı değil. Uydulara güvenseydim Kuzey Yarım Küre'nin yukarıda, Güney Yarım Küre'ninse aşağıda olduğuna inanırdım. Uzay boşluğunda alt ve üst diye bir şey yok ki.

Siz bu anlattıklarımın komplo teorisi gözüyle bakabilirsiniz. Hatta bilim insanları bunu şüphecilik ve hayatı sorgulamayla izah edebilir. Ben ise bu durumu tek bir kelimeyle açıklıyorum, üstelik üç harften ibaret kısacık bir kelime: kıl. "Ne alakası var şimdi yeaaa?" mı dediniz? Aşk olsun. Alakası şu: Bir şeyin iç yüzünü öğrenmek isteyenler biraz kıl olmalı. Kılık yapmalı. "Çok kıl çocuk yeaaa" falan denmeli arkasından.

Telefonum yok. Evde bir bilgisayar var ama interneti sınırlı ve de üşengeç. O, Frigyalılardan kalma hurda açılacak da "yükleniyor" işkencesi bitecek de

donmadan, kapanmadan internete girecek. Ölme eşğim, ölme. Evet, doğru düzgün internetim de yok. Kedi ulaşamadığı ciğere murdar dermiş. Bütün bu kitap, ansiklopedi ve eski harita merakım teknoloji yoksunluğumdan kaynaklanıyor olabilir. Olsun, ben hâlimden memnunum.

Evet, işte yine öğretmen ders anlatıyordu ve ben okuyordum. İlacını alınca sancısı kesilmiş bir hasta gibi rahatlamıştım. Açmıştım ansiklopediyi, gös-te-re gös-te-re okuyordum. Zaten bu koca oğlanı gizli gizli okumam mümkün değildi. Şu cümleleri anlamaya çalışıyordum:

“Elektronlar çok yakın bir noktaya geldiklerinde birbirlerini itmeye başlarlar.”

Devamındaki bin milyon cümleden anladığım şuydu:

Bizim dokunmak olarak düşündüğümüz olay, elimizin atomlarının elektronları ile değmeye çalıştığımız şeyin elektronlarının yaklaşıp belli bir mesafeye geldikten sonra birbirlerini itmesiymiş.

Yani aslında hiçbir şeye dokunmuyormuşuz.

Ne yani? Bugüne kadar kimsenin elini sıkmadık mı? Sarılacak, başımızı omzuna koyacak kimsemiz olmadı mı? Eyy, yeryüzündeki 8 milyar insan! Çok yalnızsınız.

Bunları öğrenip müthiş bir aydınlanma yaşayınca önümdeki sırada oturan Metin'in ensesine şaplağı yapıştırdım. Şaaapp!

